

Falusi Márton

Séta egyirányú arcomon

caplatok úton-útfélen estébe nyúló
árnyékomból míg kimegy a közízesítés
rág kiköp és emészt ez az őslény s rágódom
azon mit kiköpni lenyelni is tilalmas

nem jövök ki a városból hiába mossa
éjt nappallá téve a relatív téridő
összemennek évről évre csillagképeim
a rikító sötétet ritkító sörétek

tágul a világegyetem leszállítanak
a villamosról felszállok a villamosra
nem jövök ki jól abból hogy folyton igazam
van vagy nincs tehát acél téteket mozgatok

sőralátét a pohár folyóirat a szó
nyomát veszíti hogy nyomdafestéket tűrjön
az alkalmazkodásra képtelen valóság
felitatom a halált foltot ne hagyhasson

toronydarun beruházás falon beázás
szárad s mi minden az üzemvezető lelkén
megköt a látszóbeton ideg csomósodik
munka nélkül nő a megtérülési ráta

megsárgulnak számlatömbjeim meglazulnak
izomkötegeim hogy elfogulatlanul
lessem meg a szabadságot mégse láthatom
elfogultságomban kényszerűen egy vagyok

közületek ti fele-ismeretlenjeim
megoldatlan egyenletben hányadán állunk
egy mással örök állandóim változóim
ti derékszaggatóan görbék részrehajlók

FALUSI MÁRTON (1983) költő, esszéista, kultúrakutató. Legutóbbi kötete: *Kiöltözünk és bemosak-
szunk* (versek, 2020).

bárcsak anélkül kéne számolnom veletek
hogy létezésetekről megbizonyosodnék
bárcsak hatalmad lenne fölöttem ó mesés
bürokrácia mindenre tudod a választ

levéltáraidban sosem kallódhatok el
hónod alá csaphatsz aktával hónom alatt
az írás ideális kristályszerkezetén
futtatod életprogramomat hibátlanul

törvényed úgy töri meg a fényt hogy elszalassz
vagy összes lehetőségemmé sokszorosíts
ahogy partra vetett kékcápák az óceán
kék-fehér nyomatát engem a vers a hamis

hang más és más színében tüntet fel mondom hogy
lesz egy ezmegaz és a pincér megsértődik
ide jön ezmegaz és a költöztető cég
trógere kikéri magának mert ő viszi

nem *lesz* nem *jön* mégsem én teszem vagy mi teszünk
így vagy úgy a tettek állapotnak meg bennünk
szánk szögletét szemünk sarkát hajszalunk híját
kidolgozza nyelvünk a városképzavarban

miért szomjazom a tiszta eljárásokat
vágatom le az utca hosszát nyáriasra
vonok hajnalban szakállnyírással új határt
körforgalomban és egyirányú arcomon

értékesítjük-e a lakást hogy pénzünknel
legyünk ismerkedünk-e kapcsolati hálót
feszítünk-e ki homlokzatra hogy felfogja
zuhanásunkat az orgazmus csúcspontjáról

felbontott burkolatot nagy ívben kerülve
befordulok a király és királyné sarkán
kifordul gyomrom az éttermi gyorsaságtól
lassítok megérkezem nekiiramodom

óránként hat és fél kilométer gyaloglást
mutat a kijelző percenként száz ütést mér
rám a szív vérnyomásomat elég pontosan
megbecsülhetem bizserget a kimerültség

nincs mozgás exeim az órából kiemelt
fáradt elemek folynak szét mindenhatóan
teóriáim úgy mint teremtés szerelem
nehezen ültethetők át a gyakorlatba

ó gyakorlat nem tettél semmiben mesterré
útra kelve a sétától is távolodom
a gondviselés veszélyeztet mint a fészket
a szőnyegporoló állványt és a jéghegyet

Keresztelő

Kocsim elakad, nem jelzi
műhold, kutakban nincs benzin,
se víz, se múlt.
Valahol ott a kápolna,
hitetlenségét cáfolja
a porba hullt.

Igyekszem keresztelőre,
cipőm lábamat feltörte,
eltévedek.
Nem te vagy, ki dühös lett rám,
a vér, a hormontabletták
sérlemesek.

Közösség: fal, hogy megérintsd,
hogy odatartozhass, még sincs
hozzá közöm.
Imám, bár tudom betéve,
idegen, mint a kert vége
s a lábköröm.

Távvezérelt, automata
húsvéti bárány tolat a
templomkertben.
Távol berreg egy krosszmotor,
gyülekezet vagy komszomol
viharverten

tör fölfelé, kétlen-szomjan
fogy az ég, a bizalomnak
nincs korlátja.
Sorompó zöldhatárra nyit,
erdő filmszakadásait
perforálja.

Falvak közt, idézőjelben
olvasható ki a szellem
betű szerint.
Turistajelzés, vadnyomok
értelmében mit alkotok,
a bűneim

gyónáshoz nem állnak össze,
ok s okozat mindörökre:
rózsafüzér.
Szavam csak aláíratlan
csekk, ha lelkes, nem miattam
tesz jó ügyért.

Ki modern, többé ne lássa,
büszke immoralitása
mily ingatag.
Magáért beszél, másért szól
a harang, noha játékból
mindent tagad.

Tájseb az ösvény és térseb
az ablak, úr csövén James Webb
keresztülnéz.
Csak a szerelmen át láthatsz,
Uram, szép halált, hú társat
ezért küldtél.

Szárnyverdeséssel kerúbok
ébresztenek, ha berúgok,
és föladnám
ruhástul fekve, testestül,
galamb súlyától megrendül
angolaknám.